

Guida Musical 1982-83 13

arlingio

Barcelona - Muntaner, 300
Madrid - Hermosilla, 75

Pianos. Organos. Alta fidelidad

- * Estudio y clases de piano, organo y guitarra. Profesores especializados.
- * Instrumentos para colegio y asesoría musical.
- * Sala de audiciones: conciertos de música programados y recitales de organo
- * Consulte nuestras condiciones especiales de venta.

A Eulàlia Ausio

EL RENAIXEMENT A BARCELONA: UNA MOSTRA SENSE MÚSICA

A molts punts de la ciutat, s'han erigit els més diversos símbols que serveixen de reclam per atraure l'atenció del vianant a l'exposició dedicada a un dels fets culturals més transcendents de la història d'Europa: el del Renaixement.

Al cim d'una esprimatxada bastida de mecatub, un capitell ornat amb fulles d'acant, emblema d'una llunyana antiguitat, ens evoca una de les essències del classicisme. En altres indrets, unes columnes, unides per un fràgil arc de tub de neon, recorda (a qui tingui prou imaginació) aquesta estructura, capital en l'arquitectura renaixentista. Naturalment, uns locals pertinents s'han adequat per a rebre i exposar les mostres plàstiques fonamentals en què cristallitzà aquell extraordinari moviment espiritual que, en bona part, ha determinat la mentalitat moderna d'Occident i de la qual, en certa manera, ens hem constituït en hereus escampa del seu prodigiós patrimoni. Pintura, escultura, arquitectura, teatre i literatura, tenen el seu epígraf representatiu en aquesta exposició. Només la música hi és absent.

Aquesta manca és greu, almenys per als qui fan de la música una vocació. Cal no oblidar el camí que, partint d'unes fonts populars, es concretà en les magnífiques formes de la polifonia, que adquirí la seva expressió més

qualificada en les múltiples formes del madrigal per a desembocar, finalment, en aquesta creació única que es l'òpera. De res d'això no es parla, en la seva expressió viva, en l'exposició del Renaixement i tot el florilegi de *canzone*, *frottole* i madrigals italians, de *villanesques* i *ensaladas* hispàniques, de *catches* anglesos, i de totes les formes de la incipient música instrumental (*diferencias*, fantasies, improvisacions, canons, etc.) que tanta importància tingueren en l'univers renaixentista i que tan integrades estigueren en la seva societat, no figura per a res en la programació.

Recordem que de la cèlebre *camerata* florentina del comte Bardi i gràcies a les intuïcions de Vincenzo Galilei, de Caccini, de Peri i, sobretot, de Monteverdi, assistim al naixement d'aquest espectacle únic i total que es l'òpera. La representació d'alguna de les *favole in musica* d'aquells compositors ens hauria donat nova consciència de la importància de la música en aquell meravellós fet cultural que, paradoxalment, determinà, no el re-naixement de l'òpera, sinó precisament el seu efectiu i real naixement. I, d'aquesta troballa, encara en vivim.

MANUEL VALLS

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE BARCELONA
SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

TEMPORADA D'ÒPERA 1982/83

OTELLO

de

GIUSEPPE VERDI

CARLO COSSUTTA - KARI NURMELA - PIERO DE PALMA

JOSEP RUIZ - IVO VINCO - VICENÇ ESTEVE

JESÚS CASTILLÓN - ROSALIND PLOWRIGHT - CECÍLIA FONDEVILA

Director d'escena: Dario Dalla Corte

Decorats: Arena Sferisterio (Macerata)

Vestuari: Arrigo (Milà)

Cor de Nois del Col·legi Balmes E. P. (Dir.: Antoni Coll)

Director d'Orquestra: ANTON GUADAGNO

ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Diumenge, 13 de març, a les 17 h. Torn T

Dimecres, 16 de març, a les 21 h. Torn C

Dissabte, 19 de març, a les 21 h. Torn A

GRAN TEATRE DEL LICEU

Venda de localitats a les taquilles del Gran Teatre del Liceu.

José Mestres Cabanes
HOMENAJE A RICHARD WAGNER (1883-1983)

12 litografías-offset a todo color,
de los doce dramas de Wagner, especialmente realizadas
por José Mestres Cabanes, escenógrafo del Liceo, para esta efemérides.

Un total de 13 cuadernillos dobles, en papel de primerísima calidad. Edición limitada a 300
ejemplares numerados y firmados por el autor. Las solicitudes se atenderán por estricto orden
de pedido. Solicite folleto informativo a MONSALVAT, plaza. Gala Placidia 1, Barcelona 6.

L'OBRA CULTURAL DE LA CAIXA DE PENSIONS
PRESENTA

VI SETMANA DE MÚSICA RELIGIOSA

Març 1983

1. ELS MIRACLES DE LA VERGE MARIA

Dijous, 10 de març, a les 21,30 h.

MONESTIR DE PEDRALBES

New London Consort

Director: Philip Pickett

2. MÚSICA DE MINISTRERS

Dilluns, 14 de març, a les 21,30 h.

MONESTIR DE PEDRALBES

Ensemble de Cuivres d'Aquitaine

Obres de Standley, de Selma i Salaverdè,
Palestrina, Bach, Spiegler, Purcell, Guami,
Gabielli, Schütz i Monteverdi.

3. A L'ENTORN DEL BARROC RELIGIÓS CATALÀ

Dimecres, 16 de març, a les 21,30 h.

MONESTIR DE PEDRALBES

Cor Sant Esteve de Vila-seca i Salou

Coral Gaudium Musicae

Conjunt Instrumental

Director: Francesc Bonastre

Obres de Riquet, Robledo, Escorihuela, Soler,
Ripollès, Juncà i anònims.

4. L'ORGUE DE BUXTEHUDE I BACH

Dijous, 17 de març, a les 21,30 h.

SANTA MARIA DE JESÚS DE GRACIA

Francis Chapelet, orgue

Obres de Buxtehuide i Bach.

5. MÚSICA I DANSA DE L'ALT EGIPTE

Dimecres, 23 de març, a les 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Les Musiciens du Nil

Director: Alain Weber

Venda de localitats: A les taquilles del Palau, de 17 a
21 h. Els dies del concert, al lloc respectiu des de
les 17 h.

CAIXA DE PENSIONS

Obra Social

CULTURAL

LA «MÚSICA AMBIENTAL»: UNA «ANTI-MÚSICA»

Qui hagi reflexionat amb una mica d'atenció sobre el desenvolupament de la música al llarg de la història de la civilització s'haurà adonat com aquesta ha servit, en molts casos, per a infinitat de funcions, a més de la que li és pròpia com a Art. L'ús de la música en cerimònies i ritus religiosos, l'existència de cants en el folklore dels pobles, que ajudaven a realitzar el treball o bé els himnes patriòtics i la musicoteràpia —en definitiva, l'aplicació moderna de la vella dita «qui canta el seu mal espanta»— són exemples que ens manifesten ben a les clares la comesa funcional que posseeix la música. Tanmateix, però, tota obra artística, i no solament la música, pot considerar-se creada per a un ús determinat; en un cert sentit, tot l'art és funcional i segons com s'enfoqués aquesta qüestió seria veritablement difícil trobar l'obra, o, millor, la creació artística, químicament pura... L'anàlisi d'aquest problema estètic o filosòfic ultrapassa, certament, els límits del present comentari i tampoc no és ara el nostre propòsit. Amb tot, aquesta exposició, molt generalitzada, sobre la funcionalitat de la música, ens serveix per a comprendre que tant en crear com en escoltar una obra musical són possibles dues actituds diametralment oposades. Deixant de banda la

complexitat de motivacions que pot tenir el compositor en escriure una partitura i limitant-nos a l'actitud de qui escolta la música, diríem que existeixen dues maneres d'audició: l'activa i la passiva. La primera, consisteix a mantenir constant l'atenció mental i intel·lectual sobre el discurs de l'obra escoltada intentant valorar, segons la nostra capacitat allò que expressa i manifesta la música; en altres paraules, diríem que tot el nostre interès sensitiu està exclusivament dedicat a captar la música. La segona actitud, és passiva i s'esdevé quan l'audició s'efectua d'una manera automàtica, perquè el nostre cervell rep el so mentre està realitzant una altra tasca diferent, la qual, per mitjà de la música, és estimulada o bé és ajudada per a assolir millors resultats. És en aquest cas quan la música adquireix el seu caràcter de funcionalitat, essent una de les seves darreres variants l'anomenada «música ambiental». Què és la «música ambiental»? Una resposta bastant il·lustrativa podria definir-la com una decoració sonora que intenta fer-nos agradable el medi en què vivim, treballem i ens relacionem; més o menys és, doncs, la «musique d'ameublement» de què parlava premonitòriament, a principis de segle, Erik Satie. El que ja és més difícil d'explicar són les

FORUM CULTURAL DE LA CIUTAT DE JENSONS

PRESENTA

VI SETMANA

DE MÚSICA RELIGIOSA

MARÇ 1983

LA MÚSICA AMBIENTAL DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

LA MÚSICA DE LA VESGA MARINA

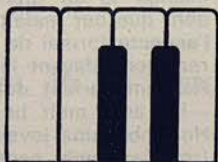
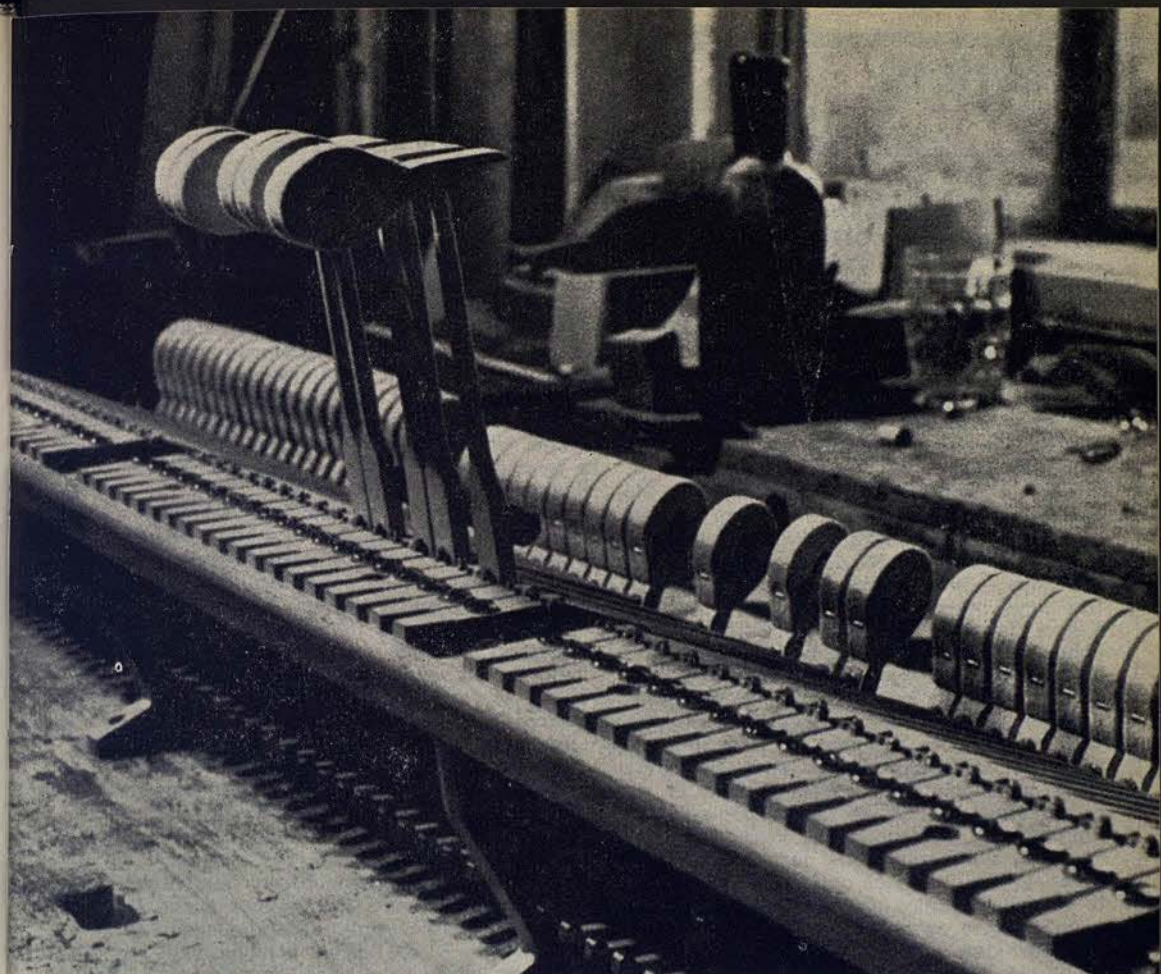
característiques d'aquesta «música ambiental». Generalment, les empreses que subministren aquesta mena de música a despatxos, comerços, establiments públics, etc., solen oferir uns productes basats en arranjaments ensucrats (violins en sordina, trompetes llunyanes...) de les melodies més conegudes i popularitzades de tots els temps; àdhuc inclouen versions «sui generis» d'obres mestres de la història. En resum aquesta «decoració sonora», explotant la força emotiva de la música, tracta de millorar la nostra activitat o actitud davant d'un problema, ja sigui estimulant el rendiment físic o relaxant la nostra tensió nerviosa. És possible, doncs, en cert sentit, la manipulació de la nostra personalitat sempre i quan en la música ambiental s'apliquin els coneixements científics de la psicologia i la sociologia...

Tanmateix, però, el que realment ens interessa, ja sigui com a afeccionats o professionals de la música, és esbrinar quins efectes pot causar aquesta mena de «moblament» sonor en la nostra capacitat auditiva conscient per apreciar en tota la seva dimensió el fet musical artístic. Veritablement l'entorn sonor que se'ns ofereix amb el propòsit de millorar les condicions de les nostres activitats laborals i socials crea en nos-

altres una necessitat d'estar envoltats constantment per la música la qual, poc a poc, es converteix en un soroll més dels molts que ens assetgen a totes hores —s'ha dit, i no sense raó, que la civilització actual és la del soroll—. Ens acostumem, doncs, a sentir música i no a escoltar-la, l'audició es produeix d'una manera automàtica sense que la nostra emotivitat ni el nostre intel·lecte hi participin per judicar el que el discurs musical manifesta. En definitiva, consumim música d'una manera vegetativa, com una necessitat biològica, amb la qual cosa és fàcil de parlar d'una «sordesa musical» que no permet que la nostra sensibilitat capti en tota la seva plenitud el contingut de la música que escoltem en un concert o en el nostre equip d'alta fidelitat.

La «música ambiental» és un perill contra el qual s'ha de lluitar; i la manera més eficaç de fer-ho, seria distingir en tot moment, i clarament, quina és la nostra actitud auditiva, no permetent que la disposició activa i l'audició passiva es barreassin entre si, ja que, si no, correm el perill que la Música, com a Art, desaparegui de la nostra civilització.

F. TAVERNA-BECH.

IBER MUSICAL

PIANOS DE SEGONA MÀ
PIANOS RESTAURATS
PIANOS NOUS
TALLER PROPÍ
100 PIANOS EN EXPOSICIÓ
INSTRUMENTS D'ORQUESTRA

Gran Via de les Corts Catalanes, 496 (Borrell-Viladomat). Barcelona-15. Tels. 254 79 02 - 254 66 40.

LUIZ DE MOURA CASTRO: PEDAGOGIA I CONCERTISME MUSICAL D'ALTURA

L'activitat musical d'una ciutat com Barcelona ofereix aspectes vistosos i d'altres que resten més amagats, fora del soroll més immediat. Tanmateix no sempre aquests fets són sempre menys importants. És el cas de la presència de Luiz de Moura Castro, un excepcional pianista brasiler que ha ofert un curs al Conservatori Municipal, clos amb un magnífic concert.

Format al Brasil, a l'Escola Nacional de Música—vinculada a la Universitat, com subratlla Luiz—l'any 1961 guanyà el Premi Franz Liszt, cosa que li permeté d'estudiar a Hongria dos anys —1965 i 1966—. Després va restar tres anys més a Brasil i des del 1969 resideix a Estats Units, amb vuit anys d'estada com a professor a la Universitat Catòlica de Texas i posteriorment a la de Connecticut.

—Com ha evolucionat últimament la tècnica i la concepció de la interpretació pianística?

—La tècnica, des del punt de vista mecànic, ha sofert un gran progrés. Avui és normal tocar tècnicament bé un instrument. El que és en efervescència és la pedagogia. S'està intentant fer una pedagogia no rutinària més adaptada a les condicions de vida del nostre segle. El que passa és que si és evident que la màquina tècnica del piano està molt desenvolupada, a mi no em sembla que el nombre d'artistes hagi augmentat en la mateixa proporció. La tècnica és indispensable, però cal tenir quelcom més.

—Però a aquest nivell de què parla, la pedagogia, que hi pot fer?

—Certament, la pedagogia no hi pot fer gran cosa. Només donar les millors condicions possibles per permetre el desenvolupament de l'artista.

—No s'ha caigut massa en el pecat de la super-especialització?

—Aquest és un fenomen relativament recent. Abans la interpretació com a professió en exclusiva, era molt rara. Només els cantants eren tan sols intèrprets. En general els intèrprets eren compositors que, sobretot, oferien la seva música. És a finals del segle passat i principis de l'actual que comença la professió dels intèrprets solistes. A mi em sembla que és un pas enverà molt gran. El camp de visió és molt més curt. Sempre m'ha preocupat aquest fet. Sense una associació molt gran crec que l'intèrpret queda limitat.

Luiz lliga això amb un tema, que al periodista també preocupa molt. El de la formació no-

més musical de molts músics.

—Això ho he tingut molt clar. El meu pare era metge. Era una persona molt culta. Mai no es va interessar per explotar la imatge que podia donar com a nen prodigi, car als vuit anys ja vaig donar un concert. Ell m'encoratjà a estudiar no sols música sinó també humanitats. Una mica la clau de la meua atenció a la pedagogia és això. Parlo i escric cinc llengües.

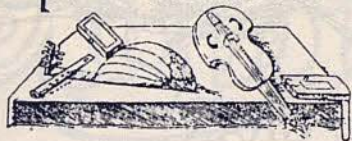
—Fins a quin punt el concepte tradicional de concert no ha de ser modificat? Em refereixo a aquest caràcter que té de convenció social, a aquesta dimensió no exactament cultural sinó diria de pur gourmet, hedonista.

—Crec que la funció de la música és molt més important del que sovint es pensa. Evidentment seria bo que la gent fos molt més seriosa en el tractament de la música. Cal dissociar l'aspecte purament mundà. Tenim un element de comunicació que barreja aspectes molt autèntics i d'altres no tant. Sempre és millor però que hi hagi una societat que promogui concerts amb les mateixes obres de repertori —Brahms, Beethoven etcètera— que no pas que no hi hagi res. La seva influència sempre serà bona, fins i tot encara que el públic només hi vagi per a ser vist. Sempre és bo d'estendre l'acció musical a tots els nivells. També calen accions com, per exemple, les de Luigi Nono, amb una obra basada i feta en una fàbrica. Hi ha molta gent que té necessitat de música. Hi ha vells, malalts, retardats mentals. És una obra social que cal fer també. Jo he viscut algunes experiències ben relevadores al Canadà i als Estats Units, portant la música a les presons. La música té un gran avantatge. Hi ha molta gent que per malaltia o pel que sigui, rebutja l'aspecte formal de la naraula, però en canvi reacciona davant la música.

Acabem parlant del curs que ha dirigit.

—Ha anat molt bé, diu. Estic molt content. He trobat una joventut amb moltes ganes de treballar, amb ganes de prendre decisions. Estava molt interessat a tenir contactes amb catalans. A Estats Units ja en tinc algun; l'Emili Ros. Puc observar certes tendències que m'encanten. Per altra part sempre he sentit un gran atractiu pel fenomen històric de Catalunya i pel seu art. Hi ha un fervor i una fantasia molt interessants.

pro musica

PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXV TEMPORADA MUSICAL

YO YO MA

violoncel

BACH: Suite núm. 4, BWV 1010

BACH: Suite núm. 2, BWV 1008

BACH: Suite núm. 6, BWV 1012

Dimecres, 16 de març de 1983, a les 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau de la Música Catalana,
dies feiners, de 17 a 21 h. Preus especials per a estudiants.

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE BARCELONA
SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

TEMPORADA DE PRIMAVERA 1983

Del 6 al 17 d'abril

Presentació de

L'ÒPERA DE PEQUÍN

COMPANYIA OFICIAL DE LA
REPÚBLICA POPULAR DE LA XINA

- Un esdeveniment artístic d'excepció,
en tres programes diferents.
- Un espectacle complet: dansa, mim, acrobàcia,
òpera i teatre.

GRAN TEATRE DEL LICEU

- **Abonaments:** A les oficines del Teatre (c/ Sant Pau, 1, baixos, tels. 301 67 87, 318 92 77), del dia 1 al 18 de març, de 10'30 a 13'30 h. i de 16'30 a 19'30 h.
- **Localitats:** A les oficines del Teatre (c/ Sant Pau, 1, baixos, tels. 301 67 87, 318 92 77) a partir del 24 de març per a totes i cadascuna de les funcions.
- Qualsevol mena d'informació, per telèfon i correspondència, serà facilitada per l'Administració, pels Centres Oficials de Turisme d'Espanya i pels radicats a l'estranger.

- Queda rigorosament prohibit entrar a la sala un cop iniciat l'espectacle, així com verificar enregistraments de qualsevol tipus.
- Les funcions començaran puntualment a l'hora indicada.
- El Patronat del Consorci del Gran Teatre del Liceu, si les circumstàncies ho reclamen, podrà alterar les dates, els programes o els intèrprets.

PIZZERIA · RESTAURANTE

Mi Día

JUNIOR

RESTAURANTE HASTA LA MADRUGADA

ABIERTO DOMINGOS Y FESTIVOS

PIZZAS al horno de leña. PASTAS elaboración casa.
HELADOS, COPAS y ZUMOS NATURALES, domésticos y exóticos.
SANDWICHES variados. FAST FOOD comidas rápidas.
GRILL al carbón de encina. SALONES para fiestas y convenciones.

Avda. Diagonal, 616 - Tels. 321 10 77 - 321 30 49

BANCA CATALANA
PASSEM A L'ACCIÓ.

Alguns comptes poc corrents

*"Banca Catalana
em mereix tota
la confiança."*

(Montserrat Caballé.)

A Banca Catalana hi ha alguns comptes que no tenen res de corrents.

Per exemple, el de la Montserrat Caballé, sopran, nascuda a Barcelona, primeríssima figura mundial de l'òpera, la qual continua utilitzant els serveis de Banca Catalana tot i que la seva professió l'obliga a estar constantment fora del seu país.

La Montserrat Caballé va debutar a Barcelona el 1962 i la seva ascensió no ha parat de llavors ençà, i ha actuat amb el més gran èxit als principals teatres d'òpera d'arreu del món.

En la seva personalitat hi ha una cosa que ressalta: l'enorme afecte i la gran fidelitat a la seva terra. Fidelitat que s'estén també a entitats com Banca Catalana.

"Utilitzo els serveis de Banca Catalana des de fa molt temps i sempre, sempre, amb resultats satisfactoris. Tinc plenament cobertes les necessitats pròpies de la meua professió a tot el món amb Banca Catalana, tant pels seus serveis especialitzats com pel gran nombre d'oficines que té. D'altra banda, el tracte hi és amable i eficaç, i això és una cosa que jo aprecio molt. Per tot plegat, continuo i continuaré treballant amb Banca Catalana. Perquè em mereix tota la confiança."

Són paraules de la mateixa Montserrat Caballé.

Paraules que agraïm i que ens animen a continuar treballant fermament a fi de proporcionar-li, a ella i a tots els nostres altres clients, un servei encara més bo.

ROSSINI: Stabat Mater / Catherine Malfitano, Agnes Baltsa, sopranos. Robert Gambill, tenor. Gwynne Hoell, baix. Orquestra i Cor del Maggio Musicale Fiorentino Dir.: Riccardo Mutti / EMI 10C 067.043.221 T.

Si, com afirmava el propi Rossini, la música «seria capaç de definir l'atmosfera moral d'un text», el text del Stabat Mater fou el pretext per a la creació d'un clima, d'una atmosfera. El marc d'un poema litúrgic —semblantment a la «Petite Messe Solennelle»— dona peu a la creació d'un pretext musical en el qual la lletra, el relat, queda en segon terme o, als ulls inquisidors, extraordinàriament desfigurats.

L'obra fou encarregada durant la seva estada a Madrid l'any 1831 pel bisbe Varela. Rossini hi accedí de mala gana, però amb la condició que mai no seria publicada. De fet, el manuscrit, una vegada mort el bisbe castellà, fou completat pel propi Rossini i finalment estrenat a París, el 1842. Richard Wagner, aleshores en la seva condició de crític, en féu una ressenya sarcàstica.

Posteriorment, l'obra fou estrenada a Itàlia i concretament al Palazzo Vecchio de Florència. Amb una pretesa coincidència i intencionalitat, l'enregistrament que comentem fou realitzat l'any passat a la famosa sala del Cinquecento d'aquest històric palau, entre els frescos i els notables plafons del sostre de Giorgio Vasari.

Ha estat recreat un text, un ambient, a l'escenari de la seva estrena italiana. Cal dir, també, que Mutti ha jugat sàviament amb aquestes connotacions per tal d'aconseguir una versió «emmarcada» en un clima. Els intèrprets han estat imbuïts igualment en aquesta atmosfera. Tot plegat, un retrat extraordinari, precis i justificat del «poema universal» de Rossini.

HAYDN: Les Estacions / Adele Stolte, soprano. Peter Schreier, tenor. Theo Adam, baix. Cor de la Ràdio de Leipzig (dir.: Horst Neumann). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir: Herbert Kegel / COLUMBIA SAX 743/5.

«Embadaliment silencios, pasme i flagrant entusiasme se succeïren entre el públic; per la poderosa invasió de visions colossals, la incommensurable abundor d'idees felices sorprengué i invadí la imaginació més audaç». Amb aquestes paraules jutjarà la primera audició de «Les Estacions» el crític del l'«Allgemeine Musikalische Zeitung» de Leipzig. L'estrena havia estat a Viena l'any 1801. Probablement un comentarista actual descriuria l'obra amb altres termes.

Però, a cada nova audició, de «Les Estacions» es produeix una nova situació que domina l'oient, i que, més de cent trenta anys després, no s'altera. Tot al contrari. Semblantment a «La Creació» és possible de retrobar un d'aquests frescos musicals la grandiloquència dels quals no contrasta amb la sensibilitat actual.

«Les Estacions» és una obra descriptiva, amara d'entusiasme, d'amor per la naturalesa. No s'ha marcit, per tant. És tant vella i tan nova com la mateixa naturalesa.

Aquesta és precisament la sensació que ofereix l'enregistrament efectuat a Leipzig l'any 1981 de la mà experta d'Herbert Kegel. Amb la participació de tres solistes tan destacats (i amb més renom i trajectòria els dos homes) i la gran massa d'orquestra i cor en tot moment conjuntats i plenament «inspirats» ha estat possible una nova versió d'aquest gran oratori, que no desdii en absolut de les clàssiques i monumentals que han aparegut aquest darrers anys. Cert: la versió provinent d'Alemanya Oriental és d'una transparència i qualitat absolutes.

ROYALE AMBREE

la fragancia que gusta compartir

LEGRAIN
PARIS

guia de concerts

DATA		LOCAL	CONCERT
MARÇ			
7, dilluns	21 h.	Palau	London Philharmonic Orchestra. Dir.: Sir Georg Solti. Haydn, Bartok, Dvorak. (Patronat Pro Música.)
8, dimarts	20.30 h.	Pompeia	P. Robert de la Riba, orgue, Bartomeu Bargadí, tenor. London Philharmonic Orchestra. Dir.: Sir Georg Solti. Wagner, McCabe, Beethoven. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Palau	
	21 h.	Conservatori	Aina Torrent, guitarra. Murzia, Mouton, Weiss. (Gran Pòdium de Joves Intèrprets de JJ.MM. de Catalunya.)
9, dimecres	19 h.	Palau	M.ª Dolores Aldea, soprano. Anton Cardó, piano. Obres de Robert Gerhard. (Dimecres de R. N.)
	21 h.	Palau	Amancio Prada. «Cántico Espiritual» de San Juan de la Cruz. (Clàssics i Popolars.)
	21 h.	Liceu	«Faust», de Gounod.
10, dijous	21 h.	Conservatori	Josep M.ª Colom i Carme Deleito, piano a quatre mans. Schubert, Brahms, Casella, Debussy. (Serveis Cultura Ajuntament.)
	21.30 h.	Monestir de Pedralbes	New London Consort. Dir.: Philip Pickett. Els miracles de la Verge Maria. (VI Setmana de Música Religiosa.)
11, divendres	21 h.	Palau	Festival de la Cançó 83. Raimon, M.ª del Mar Bonet, Jordi Tortosa. Tet i Alex, Jaume Escala, La Cucafera, Soledat i Ricart i Pertaca (Generalitat de Catalunya).
	21 h.	Conservatori	Albert Mora, flauta. Juan Mario Cuéllar, guitarra. Ave M.ª Beltran, guitarra. Montserrat Gascón, flauta. (Pòdium de Joves Intèrprets de JJ.MM. de Catalunya).
12, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Albert Argudo. Marioara Trifan, piano. Barber, Prokofiev, Roig Francolí, Strauss.
	22.15 h.	Orfeó de Sants	J. M. Alpiste, violí. Àngel Soler, piano. Mozart, Turina, Beethoven.
13, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Albert Argudo. Marioara Trifan, piano (segona audició).
	17 h.	Liceu	«Otello», de Verdi.
14, dilluns	21.30 h.	Monestir de Pedralbes	Ensemble de Cuivres d'Aquitaine. Obres de Stanley, Seima i Salaverdó, Palestrina, Bach, Spiegler, Purcell, Guami, Gabrielli, Schütz, Monteverdi. (VI Setmana de Música Religiosa.)
15, dimarts	20.30 h.	Pompeia	P. Robert de la Riba, orgue. Haydn, Telemann.
	21 h.	Palau	Marina Rossell, recital.
	21 h.	Conservatori	Oriol Romaní, clarinet. Lluís Avendaño, piano. (Gran Pòdium de Joves Intèrprets de JJ.MM. de Catalunya.)

16, dimecres	19 h.	Palau	Therèse Dussaut, piano. Integral de «Pièces de concert» de J. Ph. Rameau. (Dimecres de R. N.)
	21 h.	Palau	Yo Yo Ma, violoncel. Programa Bach. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Liceu	«Otello», de Verdi.
	21.30 h.	Monestir de Pedraibes	Cor Sant Esteve de Vila-seca i Salou. Coral Gaudium Musicae. Conjunt instrumental. Dir.: Francesc Bonastre. A l'entorn del barroc religiós català. (VI Setmana de Música Religiosa.)
17, dijous	21 h.	Palau	Lluís Claret, violoncel. Albert Giménez Atenelle, piano. Kodály, Prokofiev, Shostakovitx. (Clàssics i Populars.)
	21 h.	Conservatori	Jordi Vilaprinyó, piano. Falla, Ravel, Schumann, Montsalvatge. (Serveis Cultura Ajuntament.)
	21.30 h.	Jesús de Gràcia	Francis Chapelet, orgue. L'orgue de Buxtehude i Bach. (VI Setmana de Música Religiosa.)
18, divendres	21 h.	Palau	Ensemble Instrumental de Grenoble. Dir.: Stephane Cardon. Dauvergne, Rameau, Haydn, Ginastera. (Associació de Cultura Musical.)
	21 h.	Conservatori	Lluís Fleta, violí. Josep Gil, piano. Anna Mora, violoncel. Antoni-Olaf Sabater, piano. (Pòdium de Joves Intèrprets de JJ.MM. de Catalunya.)
19, dissabte	21 h.	Liceu	«Otello», de Verdi.
20, diumenge	17 h.	Liceu	«La Bohème», de Puccini.
21, dilluns	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica de Berlín (RDA). Dir.: Guenther Herbig. Bruckner (Patronat Pro Música.)
22, dimarts	20.30 h.	Pompeia	Coral Nou Ressò. Concert de Quaresma.
	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica de Berlín (RDA). Dir.: Guenther Herbig. Wagner. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Liceu	«La Bohème», de Puccini.
23, dimecres	19 h.	Palau	Anna Ricci, mezzo-soprano. William Waters, guitarra. Andrés Lewin-Richter, electrònica. Barce, Mestres-Quadreny, Brncic, Bofill, Ricci, Lewin-Richter, (Dimecres de R. N.)
	21 h.	Palau	Les musiciens du Nil. Dir.: Alain Weber. Música i dansa de l'Alt Egipte. (VI Setmana de Música Religiosa.)
24, dijous	21 h.	Palau	Orpheus Chamber Orchestra. Michel Dalberto, piano. Stravinsky, Mozart, Brahms, Bartók. (Patronat Pro Música.)
	21 h.	Conservatori	Cecilio Tiele Ferrer, piano. Evelio Tiele Ferrer, violí. Mozart, Gramatges, Beethoven. (Serveis Cultura Ajuntament.)

TEMPORADA 1982/83 - 7 de març de 1983 - Núm. 13 - Edició de 5.000 exemplars
 Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3
 Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

Joies i Perles
MAJORICA

VIETA

**«Especialistes
en Alta Fidelitat»**

